

Argumenty, na nichž stavíme svůj názor, že napadený rozsudek nesprávným uplatněním porušil čl. 8 odst. 1 písm. b), jsou následující:

- Napadený rozsudek nepřezkoumal kolidující označení z pohledu kritéria „globálního posouzení“ a „celkového dojmu“, nýbrž izolovaně a postupně, tudíž „analyticky“, z pohledu podstatných součástí kolidujících ochranných známek, čímž se dostal do rozporu s čl. 8 odst. 1 písm. b) a judikaturou Společenství, která jej vykládá.

Napadený rozsudek neučinil, co měl učinit jako první, a sice přezkoumat ochranné známky z pohledu kritéria „globálního posouzení“ a „celkového dojmu“ kolidujících ochranných známek. Aniž by tak učinil, napadený rozsudek od začátku postupoval analyticky a provedl izolovaný a postupný přezkum obrazových (body 75 až 87 včetně) a slovních prvků (body 88 až 93), přičemž obrazovým prvkům přiznal rozhodující význam a slovním prvkům jakýkoli význam upřel. Napadený rozsudek sice uvádí kritérium globálního posouzení (bod 99), avšak ke správnému jednání nestačí citovat a zopakovat kritérium stanovené judikaturou, nýbrž je nezbytné se jím řídit a na daný případ jej správně uplatnit. To napadený rozsudek neučinil. Při posuzování podobnosti kolidujících označení totiž napadený rozsudek neuplatnil jako primární a hlavní kritérium globálního posouzení a kritérium celkového dojmu, ale sledoval kritérium analytické, když ochranné známky rozložil na obrazové a slovní prvky a následně hodnotil odděleně nejprve oba obrazové prvky kolidujících ochranných známek a poté slovní prvek LA ESPAÑOLA, přičemž se nijak nezmněl o dalším slovním prvku namítaných ochranných známek, názvu CARBONELL.

Dále napadený rozsudek porušil čl. 8 odst. 1 písm. b) i proto, že neposoudil okolnosti relevantní v dané věci, například dřívější dlouhodobou koexistenci a proslulost, jež byly vysoce relevantní pro posouzení nebezpečí záměny mezi přihlašovanou ochrannou známkou Společenství LA ESPAÑOLA č. 236588 a namítanými staršími španělskými ochrannými známkami CARBONELL.

- Vnímání průměrným španělským spotřebitelem olivového oleje a údajné nebezpečí záměny kolidujících ochranných známek.

Napadený rozsudek, ačkoli odkazuje na profil průměrného spotřebitele vypracovaný judikaturou Společenství, tento prototyp spotřebitele nepoužil, ale vytvořil profil průměrného španělského spotřebitele olivového oleje coby spotřebitele, jenž má blíže k prototypu průměrného spotřebitele používaného německou judikaturou: „nepozorný a nerozvážený spotřebitel“ než k prototypu evropského spotřebitele používaného judikaturou Společenství: „běžně informovaný a přiměřeně pozorný a obezřetný spotřebitel“ (rozsudky Lloyd, bod 26; a Picasso, bod 38). Vedle tohoto závažného pochybení se napadený rozsudek dopustil ještě dalšího, neméně

významného pochybení, kterým je „zohlednění nižší míry pozornosti“, jíž může veřejnost věnovat značkám olivového oleje, namísto zohlednění míry pozornosti, jíž věnuje běžně informovaný a přiměřeně pozorný a obezřetný španělský spotřebitel olivového oleje.

(¹) Nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1994, L 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 136).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Rechtbank van eerste aanleg te Brugge (Belgie) dne 16. listopadu 2007 – N.V. Beleggen, Risicokapitaal, Beheer v. Belgische Staat

(Věc C-499/07)

(2008/C 22/54)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

Rechtbank van eerste aanleg te Brugge

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: N.V. Beleggen, Risicokapitaal, Beheer

Žalovaný: Belgische Staat

Předběžné otázky

- 1) Je třeba vykládat směrnici Rady 90/435/EHS ze dne 23. července 1990 o společném systému zdanění mateřských a dceřiných společností z různých členských států (¹), zejména její čl. 4 odst. 1 v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát osvobodil od daně vyplacený zisk, který obdržela společnost tohoto členského státu od dceřiné společnosti tím, že vyplacený zisk nejdříve zcela zahrne do vyměrovacího základu, aby jej následně odečetl ve výši 95 % z vyměrovacího základu, tento odpočet však omezí na zisk ve zdaňovacím období, ve kterém byl zisk vyplacen (po odpočtu určitých zákonem stanovených částek) (čl. 205 odst. 2 WIB 1992 ve spojení s článkem 77 KB/WIB 1992), čímž v případě, že je zisk za zdaňovací období nižší než částka uvedeného vyplaceného zisku, nevznikne žádná převoditelná ztráta?

- 2) Je třeba v případě kladné odpovědi vykládat směrnici Rady 90/435/EHS ze dne 23. července 1990 o společném systému zdanění mateřských a dceřiných společností z různých členských států, zejména její čl. 4 odst. 1 v tom smyslu, že tomuto členskému státu ukládá povinnost považovat vyplacený zisk, který společnost tohoto členského státu obdrží od své dceřiné společnosti z jiného členského státu, za v plném rozsahu odpočitatelný od zisku za zdaňovací období a z toho plynoucí ztrátu za převoditelnou do následujícího zdaňovacího období?
- 3) Pokud je třeba směrnici 90/435/EHS vykládat v tom smyslu, že belgická úprava je neslučitelná s čl. 4 odst. 1 ohledně vyplácení zisku, který obdržela belgická mateřská společnost od dceřiné společnosti se sídlem v EU, brání potom toto ustanovení směrnice rovněž použití belgického ustanovení na vyplácení zisku, který belgická mateřská společnost obdržela od belgické dceřiné společnosti, pokud se, jako v projednávaném případě, belgický zákonodárce při provádění směrnice do belgického práva rozhodl upravit čistě vnitrostátní situace stejně jako situace upravené směrnicí a přizpůsobil tedy belgické právo směrnici i pro čistě vnitrostátní situace?
- 4) Brání článek 43 Smlouvy o ES použití právní úpravy členského státu, podle které je při vyměření daně z příjmů právnických osob osvobození vyplacení zisku od daně, který obdržela společnost ve zdaňovacím období od své dceřiné společnosti se sídlem v jiném členském státě, omezeno v prvně uvedeném členském státě na výši zisku ve zdaňovacím období, ve kterém byl zisk vyplacen (po odpočtu určitých zákonem stanovených částek), zatímco úplné osvobození vyplacení zisku od daně by bylo možné, pokud by tato společnost založila stálou provozovnu v jiném členském státě?

(¹) Úř. věst. L 225, s. 6.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Naczelny Sąd Administracyjny (Polská republika) dne 16. listopadu 2007 – K-1 Sp. z o.o. w Toruniu v. Dyrektor Izby Skarbowej w Bydgoszczy

(Věc C-502/07)

(2008/C 22/55)

Jednací jazyk: polština

Předkládající soud

Naczelny Sąd Administracyjny

Účastníci původního řízení

Žalobce: K-1 Sp. z o.o. w Toruniu

Žalovaný: Dyrektor Izby Skarbowej w Bydgoszczy

Předběžné otázky

- 1) Vylučuje čl. 2 odst. 1 a 2 první směrnice Rady 67/227/EHS (¹) ze dne 11. dubna 1967 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu ve spojení s článkem 2 a čl. 10 odst. 1 písm. a) a čl. 10 odst. 2 šesté směrnice Rady 77/388/EHS (²) ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně možnost, aby byla osobě povinné k dani z přidané hodnoty uložena povinnost zaplatit dodatečnou daň ve smyslu čl. 109 odst. 5 a 6 zákona ze dne 11. března 2004 o dani na zboží a služby (Dz. U. č. 54, poz. 535 se změnami), pokud bude zjištěno, že osoba povinná k dani z přidané hodnoty vykázala v podaném daňovém přiznání částku rozdílu daně k vrácení nebo daně na vstupu k vrácení, která je vyšší než částka, která jí náleží?
- 2) Mohou spočívat „zvláštní opatření“ ve smyslu čl. 27 odst. 1 šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně s ohledem na jejich povahu a cíle v možnosti uložit osobě povinné k dani z přidané hodnoty dodatečnou daň, která je stanovena rozhodnutím finančního orgánu, pokud je zjištěna skutečnost, že osoba povinná k dani uvedla příliš vysokou částku daně k vrácení nebo příliš vysokou částku daně na vstupu k vrácení?
- 3) Zahrnuje oprávnění podle článku 33 šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně právo zavést dodatečnou daň ve smyslu čl. 109 odst. 5 a 6 zákona ze dne 11. března 2004 o dani na zboží a služby (Dz.U. č. 54, poz. 535 se změnami)?

(¹) Úř. věst. L 71, s. 1301; Zvl. vyd. 09/01, s. 3.

(²) Úř. věst. L 145, s. 1; Zvl. vyd. 09/01, s. 23.